

lletratura

Ja no me'n recordo d'aquella finestra...
Ya no me acuerdo de aquella ventana...

*Roger Simeon . Bruna Generoso . Xevi Casas Comas
Joan Gasull . Debeal . Mêmê . Lúdia Lavado Pagès
Olga Taravilla . Sombra Inquieta . Helly . Carme Rosanas
anna.b.pallicer . Núria Villena . M. Rosa Cullerell i Oliveras
Assumpció Costals Puig . Rosa Isern . Moncha . enMartí*

Girona 2011

Ja no me'n recordo d'aquella finestra.

Vull dir de les dimensions, color, material. Era la finestra del sòtan: intuïa passar els peus de la gent, les potes dels gossos i les rodes dels carrets de la compra. Era un gimnàs de boxa: hi havia un ring, un sac d'entrenament, espatlles. Ho il·luminava un fluorescent amb pàrkinson. En arribar tenia regust de sang resseca a la boca, el cap emboirat, i un pes que m'impedia eixamplar les costelles i agafar aire. Vaig quedar-me immòbil fins que algú em va començar a passar uns talls de formatge fins per sota la porta, embolicats en plàstic. Vaig recordar l'acudit cruel del nen marginat que era alimentat amb tranchettes. Ja no tenia gràcia.

Perquè en vaig quedar abstreta amb la imatge que en retornava aquell vidre. De sobte aquella maleïda i neta finestra en posava a la tessitura d'una realitat, l'única i transparent, la de fer front a les meves pors. Sempre havia trobat una sortida, algú me n'havia despertat una nova drecera per arribar a on? No hi ha cap record que no en faci sentir-me com una saltadora d'obstacles, al meu voltant les angoixes han estat grans onades, que m'han trasbalsat l'esperit. I estic tipa! En planto! El primer pas que faré serà el recupera la meua essència, la meua memòria i la meua identitat. Veig una mirada plena de força. I que la finestra dona a un patí ple de flors, l'obro... quina bona olor.

...des de la qual vaig desxifrar els darrers raigs de llum. Fa molts anys d'aquell mal tràngol; va ser un dels pitjors successos de la meua vida, una pèrdua determinant, definitiva. Ni tampoc recordo l'explosió, que va trossejar i impulsar els vidres, clavant-me'ls dolorosament a la retina. I aquell veí despistat, que uns minuts abans es va oblidar de tancar el gas... Com era l'edifici, tenia terrat? I si en tenia, què s'hi podia contemplar des d'allí dalt? Gràcies! Però no em caldran les teves cues de pansa. Amb quatre instantànies de quan era un vailet, aquesta música celestial i el tacte suau i les olors d'ella, en faré prou per seguir-me veient afortunat.

...por la que solía espiarte, mientras jugabas a ser niña. Ya no recuerdo que era buscar cada mañana tus gestos, tu cabello soplado por el viento, tu mirada. Quizás lo único que ahora queda es tu mirada, esos ojos de tormenta que derrumban estadios, casas, mi corazón. Ya no memoro las dulces caricias que no me diste, los abrazos que te perdiste. Ya no pienso en nada de eso. Y sin embargo vuelves a mi. A mi memoria imperfecta, a mi sueño intranquilo. Aunque sé que te vas. Aunque sé que te has ido. Aunque sólo quede tu recuerdo y mi ventana. Aunque nunca vuelvas a pasar bajo ella.

Recordo només que un dia d'estiu algú l'havia deixada oberta quan vaig entrar. Em vaig seure davant i la vaig mirar, sense voler, és clar, perquè ja estava oberta. No sé qui va ser, però tenint en compte les coses que hi havien puc especular amb força seguretat sobre quin tipus de persona era. Una persona descuidada, per començar, per haver-la deixada oberta en un lloc com aquest. Atrevida, no sé... Potser no és la paraula d'allò més adequada. Més aviat imbècil, diria jo. És que, aviam... qui deixa una finestra amb una pàgina porno oberta en un cibercafè?!

...si donava al carrer o a un fosc celobert. Me n'he oblidat de l'habitació, si podia a pixats o si estava infectada d'escarbats. Ja no sé si hi arribava després de pujar vint mil escales desgastades o enfilant-me en un revellit i pútrid ascensor. He oblidat la façana de l'hotel, si la merda de coloms i gavines la cobria o si la humitat li arrencava la pell. No recordo en quin carreró de mala mort es trobava ni quines llums de neó flàccid l'anunciaven... Però sí que me'n recordo de tu: despullada. Sobre meu.

...des de la qual el mar ens va observar durant les vint-i-quatre hores que ens varem estimar sense treva, just després de retrobar-nos al cap de tants anys. Vaig arribar a pensar en que lo nostre podria tornar a ser el que va ser. Tot es va fer fum quan em vares dir que et casaves a l'endemà, amb la fredor que de costum t'acompanyava, després d'apagar la teva passió. No vull recordar res més, de fet tampoc puc ni vull, que jo també estic molt ben casada.

Ni del colors morts de les fulles dels arbres, que anaven esborrant, sense avisar, la nostra primavera. Tens els ulls imprecisos dins meu. No hi ha fotografies, amb noms propis escrits a mà, que ens involucrin en la història d'un ahir per ser memòria. No ens pertany cap capvespre davant del mar. No puc dibuixar els petons, ni les mentides silenciades, ni els cossos despulats, les carícies, ni els poemes de pell de foc, de sal i d'aigua, que avui s'emporten les onades. Fa temps que visc en un oblit, al límit d'un demà que m'acull sense necessitat de buscar-te: l'absència del tremolor compartit és la línia que separa l'horitzó de la finestra tancada.

Ha passat molt de temps, els records es difuminen quan acumules tants anys a l'esquena i quan ja no tens el cap a lloc. Ho torno a intentar. Recordo una casa blanca, més aviat petita, una teulada vermella... però de la finestra, no, no me'n recordo. Me la van portar un any els Reis, crec. Per molt que intenti ficar-me a la pell d'una nena innocent i veure'm jugar a nines fent-les entrar i sortir de la caseta no me'n surto. Tot ho envaeix una boira espessa i densa. Però... què volia recordar? No me'n recordo. Em miro al mirall i veig una dona arrugada d'ulls petits i li pregunto: -Qui ets tu? En el cap només hi sento una veu que diu:

Ja no me'n recordo d'aquella finestra

I mira que la vaig contemplar i analitzar de mil maneres durant set interminables anys... Però ara no sabria dir com era. Només sé que quedava a l'esquerra d'on dormia, ben alta perquè fos difícil enfilar-s'hi. De fet, ja no me'n recordo ni de la finestra ni de la cel·la ni dels companys. Vaig sortir. Com a les pel·lis antigues, ella m'esperava, el nen fet un homenet. Vaig trobar una feina de merda, suficient per no fer-me pensar en els anys perduts. I només em costa deixar enrere això de les cent paraules cada nit a la llum d'una llanterna.

...amb vidre, o sense, no ho sé. Però quan era a prop em semblava que l'aire m'embriagava. I aquest mateix aire es va endur tot el que havíem creat. Tampoc recordo si va ser l'aire qui s'ho va endur, o vas ser tu que ho vas llençar. Tu o qualsevol altre, no ho sé. Tot va acabar de la mateixa manera. Recordo a un de vosaltres amb prou intensitat, Però ara ja no et reconec d'entre la multitud. Només recordo la porta per la qual vas marxar.

...que donava al carrer, però sé que estava en algun lloc d'aquesta habitació, on ara hi ha només quatre parets de color beix. La porta també ha desaparegut. Estic intentant fer memòria de com vaig entrar aquí. No ho recordo. Quan de temps es necessita per fer desaparèixer una finestra i una porta? Palpo les

parets, aquestes estan seques, no hi ha cap marca de que hi hagués hagut una finestra o una porta. Em poso els dits entre els cabells i els arronso amb la força de l'angoixa, deixant escapar amb un crit una batzegada que elimina tot l'aire que em queda als pulmons, mentre sento a algú que m'abraça per l'esquena...

...i de com les gotes de pluja enganxades al vidre em velaven la visió del paisatge isolat de mi mateixa. Potser només recordo el remor dels motors que em separen i enlairen a un cel gris i encapotat. Tot i què la finestra encara hi és al seu lloc, tot i que sé que el cel no ha estat engolat pel vòrtex guaridor, tot i què... traïxo la memòria per deixar entrar una esclatxa de llum, no recordar tot allò que fereix els meus esvorancs, buidar-me d'absències, sentir les presències, mirar per la finestra fins a perdre el fil. La finestra em somriu, sap que és lllindar dels filaments del meu ésser, sap que no puc oblidar-la i juga a ser nineta del món dels meus somnis.

...que mis miedos escondía. Tú limpiaste los cristales. Fuiste libre de desatar los miedos y abrir el ventanal. En él volaban libres las ideas de libertad. Soy incapaz de recordar el olor a libertad, el color a esperanza y el tacto del amor. Abro la más remota puerta que me lleva a la realidad, para ver el jardín de rosas rojas con vistas al ventanal ¿Son más rojas las rosas? ¿Es más grande el ventanal? Crecieron mis miedos y las rosas enrojecieron con las palabras y promesas de amor en el aire. Son, serán y desaparecerán los oníricos pensamientos de ver en aquella tráfuga ventana, olvidada en un rincón de mi corazón.

...i mira que m'hi havia passat hores i hores! Des d'allà dalt veia totes els teulats de pissarra i el poble als meus peus. I la claror de l'estiu i la neu de l'hivern, i la pluja que ho feia lluir tot de negre intens. Tenia pocs anys i molts somnis. I aquella finestra tenia un paisatge ben diferent del que havia conegut abans. Allà vaig aprendre les beceroles del viure. No pas des de darrere la finestra, sinó allà: en el món que es veia des d'ella. Va ser una època important i malgrat tot... és ben cert, mai, mai no me'n recordo ni d'aquells anys ni d'aquella finestra.

Fa tant que no passo per aquell pas virtual a l'espai dels somnis ... Sempre es transformava i alhora em conduïa a noves sensacions: de pedra a l'època medieval, de fusta pintada blava a la caseta de pescadors, metàl·lica dins l'armari d'informàtica escalant diminuta pel cablejat, de palla rebolcant-me pel camp i caient a la pad'ssa, de flors al jardí de la meva infància ple de magraners i tarongers, de foc dins el cor ple de batalles nàutiques de sang, d'aigua regant els núvols perquè creixin, ... A Dalí li hagués encantat viure la transformació de tant a prop. Ell, el geni, no va tenir l'oportunitat de gaudir del meu amagatall perfecte.

...que un día fui. Sólo recuerdo un mocosu reventándome con una piedra y largándose corriendo. Al cabo de un tiempo me manufacturaron en cenicero. Un poeta me adquirió para aplastarme de colillas cada noche. Luego fui un jarrón alargado. Un chico le regaló a su novia. Ella utilizaba mi forma fállica para darse el placer que él no le daba. Mi última transformación vítrea fue en probeta. El bata-blanca me usaba con la intención de descubrir la poción de la vida eterna. Cabreado, un día me lanzó al mar. Él nunca se preguntó que la eternidad la poseemos sólo unos pocos como yo: una molécula de óxido de silicio.

vull dir de la forma exacta, però, evoco l' ambient de dintre, la taula de billar ben bé a tocar la porta i un aparell de posar música al fons de la sala plena de fum. Cloïsses es deia el lloc? Crocanti? Sí, començava amb ce, era al bell mig del carrer de la Riera. Allà hi vaig beure la meva primera copa i, més endavant, hi vaig conèixer el que seria el meu tercer marit. No sé que em passa amb les parelles, però no em duren gaire, totes se'm moren. I, així, dius que vius a Montjuïc i que ets solter?

lletrAtura és un projecte de:
lletrAtura es un proyecto de:

www.adart.cat

plataforma per a la difusió i promoció culturals